

ประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วย
ระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์

Title effectiveness of Electronic Monitoring bracelet on the ankle Policy
Implementation Prachuabkirikhan Prison Prachuabkirikhan Province

สิทธิันท์ บุญหา

Sittinun Boonhow

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ (หัวหิน)

Rattanakosin College of Innovation Management (Hua Hin)

E-mail: sittinun5494@gmail.com

Retrieved 20-01-2021; Revised 10-02-2021; Accepted 20-03-2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อ (1) ประเมินประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ (2) เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ จำแนกด้วยลักษณะประชากร (3) อธิบายปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายมีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง 140 คนจากประชากรเจ้าพนักงานเรือนจำ ประจวบคีรีขันธ์ เจ้าพนักงานทัณฑ์สถาน เจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่สำนักงานคุมประพฤติ จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ การรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ ร้อยละ ความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และสหสัมพันธ์เพียร์สัน

ผลการวิเคราะห์พบว่า (1) ประเมินประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ อยู่ในระดับมาก (2) ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ จำแนกด้วยลักษณะประชากร (3) ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายมีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญกับประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์

คำสำคัญ: ประสิทธิภาพ; นโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ; ความพึงด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์
เรือนจำจังหวัด; ประจวบคีรีขันธ์

Abstract

This research aimed to (1) explored effectiveness of Electronic Monitoring bracelet on the ankle Policy Implementation Prachuabkirikhan Prison Prachuabkirikhan Province. (2) Compared an attitude of respondents toward effectiveness of Electronic Monitoring bracelet on the ankle Policy Implementation Prachuabkirikhan Prison Prachuabkirikhan Province by demographic factors. (3) explained correlation among affecting factors with effectiveness of Electronic Monitoring bracelet on the ankle Policy Implementation Prachuabkirikhan Prison Prachuabkirikhan Province.

This was Quantitative approach, sample were 140 respondents officers and personels of Prachuabkirikhan Prison, Probation officials of Prachuabkirikhan Province. Data collection employed Questionnaires. Analytical statistics ; percentages mean standard deviation , T test. ANOVAF Pearson correlation.

Findings were as follows: (1) effectiveness of Electronic Monitoring bracelet on the ankle Policy Implementation Prachuabkirikhan Prison Prachuabkirikhan Province was high level. (2) there were significant difference among respondents attitude toward effectiveness of Electronic Monitoring bracelet on the ankle Policy Implementation. (3) There were positive correlation among affecting factors with effectiveness of Electronic Monitoring bracelet on the ankle Policy Implementation Prachuabkirikhan Prison Prachuabkirikhan Province.

Keywords: effectiveness; Policy to develop the implementation of a system of detention of offenders, Electronic offenses at provincial prisons; Prachuabkirikhan Province

บทนำ

จากจำนวนผู้ต้องขังที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้เกิดปัญหาผู้ต้องขังล้นเรือนจำ โดยประเทศไทยประสบปัญหามีจำนวนผู้ต้องขังเกินกว่าหลักสากลมากถึง 4 เท่า (กระทรวงยุติธรรม, ม.ป.ป.) จากข้อมูลพบว่า การแก้ไขปัญหาดังกล่าวในหลายๆ ประเทศ ได้นำเครื่องมือที่เรียกว่า EM หรือ “Electronic Monitoring” มาใช้แทนการคุมขังในเรือนจำแล้ว จากปัญหาดังกล่าว กระทรวงยุติธรรมได้ผลักดันร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยกำหนดวิธีการหรือสถานที่ในการขัง หรือจำคุกนอกเรือนจำให้เหมาะสมกับสภาพของผู้ต้องขัง ปรากฏตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/1 และ 89/2 ออกมาบังคับใช้ ทำให้กระทรวงยุติธรรม ออกประกาศ

กฎกระทรวงยุติธรรมเรื่อง “กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการ อื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556” ซึ่งกำหนดให้ศาลมีอำนาจสั่งให้จำคุกโดยวิธีการอื่นนอกเหนือจากส่งตัวเข้าเรือนจำ ด้วยการจำกัดการเดินทางและ อาณาเขตของผู้ต้องโทษโดยใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งต้องคำนึงถึงเหตุจำเป็น คือ เป็นผู้ซึ่งต้องจำคุกจะถึงอันตรายแก่ชีวิตถ้าต้องจำคุก หรือมีความจำเป็นต้องเลี้ยงดูบิดา มารดา สามี ภริยา หรือบุตร ซึ่งพึ่งตนเองมิได้และขาดผู้อุปการะ หรือเจ็บป่วยและต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง หรือมีเหตุควรได้รับการดูแลสุขภาพการบังคับให้จำคุกด้วยเหตุ อื่นๆ นอกจากนี้ เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ.2558 มีการประกาศใช้กฎหมายใหม่ใน ราชกิจจานุเบกษา ปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2558 โดยมีการแก้ไขเพิ่มเติมในมาตรา 108 วรรค สาม บัญญัติว่า “ในการอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อย ชั่วคราวหรือศาลจะกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับที่อยู่หรือเงื่อนไขอื่นใดให้ผู้ถูกปล่อยชั่วคราว ปฏิบัติ หรือในกรณีที่ผู้นั้นยินยอมจะสั่งให้ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใดที่ สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางของผู้ถูกปล่อยชั่วคราวก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อป้องกัน การหลบหนี หรือภัยอันตราย หรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น แต่ถ้าผู้ถูกปล่อยชั่วคราวมี อายุไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ แม้ผู้นั้นยินยอมจะสั่งให้ใช้อุปกรณ์ดังกล่าวได้ต่อเมื่อผู้นั้นมี พฤติการณ์ที่อาจเป็นภัยต่อบุคคลอื่นอย่างร้ายแรง หรือมีเหตุสมควรประการอื่น” มาตรา 117 วรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีที่มิคำสั่งให้ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ หรืออุปกรณ์อื่นใดตามมาตรา 108 วรรคสามกับผู้ต้องหาหรือจำเลยใด ถ้าปรากฏว่า อุปกรณ์ดังกล่าวถูกทำลายหรือทำให้ใช้การไม่ได้ไม่ว่าโดยวิธีใดให้สันนิษฐานว่าผู้ต้องหา หรือจำเลยนั้นหนีหรือจะหลบหนี” (สุมนทิพย์จิตสว่าง และฐิติยา เพชรมุณี, 2550)

พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการควบคุมด้วย ระบบอิเล็กทรอนิกส์ และเห็นว่ามีความเป็นไปได้ในการนำมาใช้ และยินดีให้นำมาใช้แต่ต้องประยุกต์อุปกรณ์ให้กับเข้ากับสังคมไทย ต่อมาจึงได้มีการนำระบบการควบคุมด้วย ระบบอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในประเทศไทย ซึ่งกรมคุมประพฤติมีความต้องการนำมาใช้กับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดก่อนและต่อมาได้ขยายไปยังคดีประเภทอื่นๆ ปัจจุบันมีผู้ที่ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ควบคุมแทนการคุมขังแล้วจำนวน 39 ราย แบ่งเป็นกรณีศาลมี คำสั่งใช้จำนวน 2 ราย ส่วนที่เหลืออีก 37 ราย เป็นกรณีการพักโทษและการฟื้นฟู สมรรถภาพ ปัจจุบัน มีการนำอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มาใช้เป็นเครื่องมือแทนการคุมขัง ซึ่ง ศาลแขวงพระนครเหนือ เป็นหน่วยงานนำร่องในการใช้แทนการคุมขังในคดีขบขี้ ยานพาหนะในขณะมีเมา ซึ่งผลการทดลองปรากฏว่า ผู้ต้องโทษรายแรกได้ปฏิบัติตาม เงื่อนไข ซึ่งศาลห้ามออกจากเคหสถานตั้งแต่วเวลา 22.00-04.00 น. คอนข้างเคร่งครัด แต่จากการทดลองใช้ ปรากฏปัญหาสัญญาณแจ้งเตือนไปยังศูนย์ควบคุมฯ และ โทรศัพท์มือถือของเจ้าหน้าที่ เมื่อสอบถามผู้ถูกควบคุมระบุว่าไม่ได้ทำผิดเงื่อนไข เจ้าหน้าที่คาดว่าอาจเกิดจากความบกพร่องของสัญญาณ ในช่วงดังกล่าว นอกจากนี้ หน่วยงานของรัฐที่จะเข้ามาดูแลรับผิดชอบในเรื่องนี้ยังไม่สามารถชี้ชัดได้แน่นอนว่าจะจะเป็นหน่วยงานใด ประกอบกับประเภทของคดีที่ควรนำมาใช้ควรเป็นคดีประเภทใด จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่า เมื่อมีการนำอุปกรณ์ดังกล่าวมาใช้กับผู้ต้องขังหรือผู้กระทำผิด บางประเภทแล้ว มีปัญหา

และอุปสรรคในการนำมาใช้อย่างไร เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปสู่การแก้ไขปัญหาและค้นหาแนวทางการพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ (EM- Electronic Monitoring) มาใช้ให้เหมาะสมกับ บริบทของสังคมไทยต่อไป (ปิยะพร ตันณีกุล, 2559) เรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประสบปัญหาดังกล่าวเช่นกัน ประกอบกับเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์มีขนาดเล็กและเก่า ความแออัดของนักโทษโดยเฉพาะที่ตั้งอยู่ใกล้กับชุมชนความเป็นเมืองอย่างมาก และจากการแพร่ระบาดของโรคโคโรนาไวรัส 19 ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2562 จนถึงปัจจุบันทำให้ผู้ต้องขังและผู้คุมติดเชื้อโรค อย่างมากจนกระทั่ง ต้องกักตัวตามมาตรการแต่ความแออัดไม่ได้ลดลง ปัญหาดังกล่าวน่าจะแก้ไขได้ ด้วยการใช้มาตรการพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ (EM- Electronic Monitoring) มาใช้ให้เหมาะสมกับเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยเฉพาะผู้ต้องขังที่เป็นผู้ต้องขังในการใช้คดีอาญา ติด และคดีลหุโทษเพื่อลดความแออัดและลดการแพร่ระบาดของโรคร้าย

คำถามการวิจัย

1. ประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์อยู่ในระดับใด
2. ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ แตกต่างกันอย่างไร
3. ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการนำนโยบายมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์อย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อประเมินประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ แตกต่างจำแนกด้วยลักษณะประชากร
3. เพื่ออธิบายปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการนำนโยบายมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์

สมมติฐานการวิจัย

1. ประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์อยู่ในระดับสูง

2. ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกันเมื่อจำแนกจากลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

3. ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการนำนโยบายมีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญกับ ประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา โดยในการศึกษาครั้งนี้ มุ่งศึกษาตัวแปร ดังนี้

1.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคลและ ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

1.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากร เป็น เจ้าพนักงานเรือนจำประจวบคีรีขันธ์ เจ้าพนักงานทัณฑ์สถาน เจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่สำนักงานคุมประพฤติ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาครั้งนี้ คือ เป็น เจ้าพนักงานเรือนจำประจวบคีรีขันธ์ 103 คนเจ้าพนักงานทัณฑ์สถาน 22 คน เจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่สำนักงานคุมประพฤติ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์คน 15 เมือง ซึ่งได้จากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างจากการใช้แนวคิดของ Yamane(1967) โดยใช้แบบสอบถามรวบรวมข้อมูล

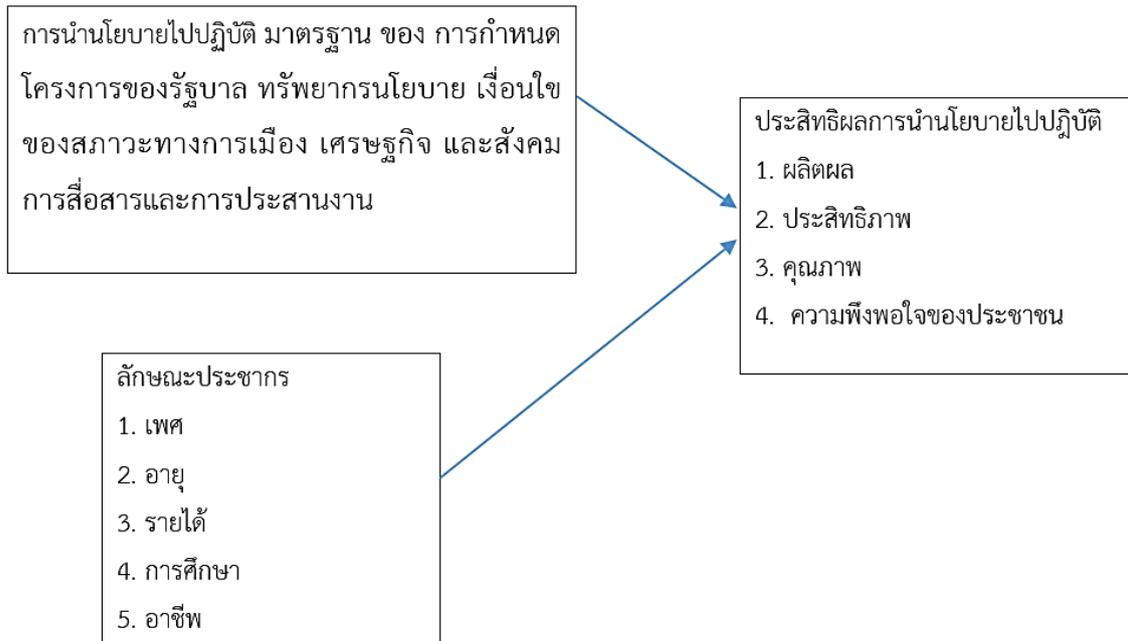
3. ด้านระยะเวลาในการดำเนินการศึกษา อยู่ในช่วงตั้งแต่เดือนกันยายน – ตุลาคม 2564

4. ด้านพื้นที่ คือ เขตพื้นที่ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และเอกสารที่เกี่ยวข้องต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ จำแนกเป็นหัวข้อนำเสนอ ประกอบด้วยรายละเอียด ดังนี้ แนวคิดและทฤษฎีนโยบายสาธารณะและตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติ แนวคิดและทฤษฎีการประเมินผลนโยบาย แนวคิดและทฤษฎีการประเมินผลนโยบาย นโยบายการคุมประพฤติและระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและกรอบความคิดการวิจัย

กรอบความคิด

รูปที่ 1 กรอบแนวคิด

ระเบียบวิธีวิจัย

1. วิธีดำเนินการศึกษา

1.1 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากร เป็น เจ้าพนักงานเรือนจำ ประจวบคีรีขันธ์ เจ้าพนักงานทัณฑ์สถาน เจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่สำนักงานคุมประพฤติ จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาครั้งนี้ คือ เป็นเจ้าพนักงานเรือนจำประจวบคีรีขันธ์ 103 คนเจ้า พนักงานทัณฑ์สถาน 22 คน เจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่สำนักงานคุมประพฤติ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ คน 15 เมือง ซึ่งได้จากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างจากการใช้แนวคิดของ Yamane (1967) โดยใช้ แบบสอบถามรวบรวมข้อมูล

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอันมีลักษณะ คำถามปลายปิดชนิดตรวจสอบรายการ (Check list) และแบบมาตราส่วน (Rating scale) 5 ระดับ (มาก ที่สุด/มาก/ปานกลาง/น้อย/น้อยที่สุด) ตามแบบของ Likert Scale ลักษณะของเครื่องมือหรือแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น ดังนี้

1. แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูล ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นคำถามแบบ ตรวจสอบรายการ (Check List) ของกลุ่มตัวอย่าง

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคลและ ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ตัวแปรตาม ได้แก่ ประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

2.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับ ลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ ประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และประสิทธิผล การนำนโยบายการป้องกันและแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง ในเขตอำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาได้ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือกับประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 140 ชุด/คน ใช้วิธีการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental sampling) โดยดำเนินการแจกแบบสอบถามให้ครอบครัวกลุ่มตัวอย่าง ระหว่างการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม มีแนวทางการวิเคราะห์ มีดังนี้

1. ใช้การหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง
2. ใช้การหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานในการวิเคราะห์ตัวแปรปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผล การนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

3. การหาความสัมพันธ์ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผล การนำนโยบายไปปฏิบัติกับประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ Pearson R และ การถดถอยเชิงพหุเพื่อค่า การหาความสัมพันธ์และอำนาจการอธิบายของตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ผลการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าตามวิธีการดำเนินการศึกษาดังกล่าวมาในข้างต้น สามารถนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า รายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

อายุ กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีอายุ 20-30 ปี จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 33.9 รองลงมาคือ อายุระหว่าง 41-50 ปี จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 28.9 ถัดมาคืออายุ 31-40 จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 ตามลำดับ

เพศ ประชาชนส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 93 คน คิดเป็น ร้อยละ 66 และเพศหญิงจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 24

ระดับการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 63.3 รองลงมาคือระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 30.60 ถัดมาที่มีการศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 41.2

ระยะเวลาปฏิบัติงานกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระยะเวลาปฏิบัติงาน ไม่เกิน 5 ปี มากที่สุดจำนวน 81 รายคิดเป็นร้อยละ 45 และ ระหว่าง 6–10 ปีกับ 11–15 ปี จำนวน 31 รายคิดเป็นร้อยละ 17.2 16–20 ปี จำนวน 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.3 21 ปีขึ้นไปจำนวน 22 รายคิดเป็นร้อยละ 12.2

หน่วยงานที่สังกัด หน่วยงานทัศนสถานของเรือนจำจังหวัด จำนวน 15 คิดเป็นร้อยละ 10.7 เจ้าพนักงานเรือนจำ จำนวน 103 คิดเป็นร้อยละ 73.5 สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดจำนวน 22 คิดเป็นร้อยละ 15.8

2. ประสิทธิภาพ การนำนโยบายไปปฏิบัติกับประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ เรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์จากผลการประเมินข้อมูลพบว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ภาพรวม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 4.32

3. ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม = 4.31

4. ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติด้านความเพียงพอด้านความพร้อมของทรัพยากรนโยบาย โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 4.26

5. ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ ด้านปริมาณและคุณภาพของบุคลากร โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม = 4.36

6. ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ ด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานและประชาชน โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม = 4.36

7. ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ ด้านลักษณะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ โดยรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย = 4.28

8. ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ไปปฏิบัติ ด้านประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร และประสานงานเครือข่ายโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม = 4.33

การทดสอบสมมติฐานที่ 1 ประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ อยู่ในระดับมาก จาก 1 ผลการประเมินข้อมูลพบว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ภาพรวม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 4.32

สรุปว่า ยอมรับสมมติฐานศูนย์ที่ว่าประสิทธิผลของนโยบายป้องกันและแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

สมมติฐานที่ 2 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อประสิทธิผลของ การนำนโยบายไปปฏิบัติ มีความแตกต่างกันเมื่อจำแนกด้วยลักษณะประชากร ด้าน ระดับการศึกษา

ผลการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 3 จากผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ กับปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติที่ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติกับประสิทธิผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงสนับสนุนสมมติฐานแย้งว่า “ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีความสัมพันธ์เชิงบวก กับประสิทธิผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติมีนัยสำคัญทางสถิติทางสถิติ ที่ ระดับ.01

อายุ พบว่ามีอายุอยู่ในช่วง 36 – 50 ปี จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 37.9 รองลงมา อายุอยู่ในช่วง 21 – 35 ปี จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 34.6 อายุระหว่าง 51 – 65 ปี จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 21.3 อายุ 65 ปีขึ้นไป จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 3.3 และมีต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 ตามลำดับ

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่ารายได้ 10,001 – 15,000 บาท มากที่สุด จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 31.9 รองลงมา มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001 – 25,000 จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 20.6 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,001 – 20,000 บาท 55 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 16.3 และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 25,000 บาทขึ้นไป จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 13.6 ตามลำดับ

อาชีพ พบว่ารับราชการมากที่สุดจำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 48.2 รองลงมา รับจ้างทั่วไป จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 23.3 ค้าขาย จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 16.6 นักเรียน/นิสิต/นักศึกษาจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 9.0 และเกษตรกรกรรม (ทำนา สวน ไร่ ประมง ปศุสัตว์) จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 ตามลำดับ

การศึกษา พบว่ามีระดับปริญญาตรี มากที่สุด จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 42.5 รองลงมา อนุปริญญา/ปวส. จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 26.9 มัธยมศึกษาปีที่ 6/ปวช. จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 18.9 ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3 และสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 ตามลำดับ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการปัญหาน้ำประปาเพื่อประชาชนไปปฏิบัติของเทศบาลเมืองหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประกอบด้วย ได้แก่ 1) มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย 2) ภาวะผู้นำของหน่วยงาน 3) คุณลักษณะของหน่วยงาน 4) การสื่อสาร 5) ความมุ่งมั่นของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน และ 6) สภาพการเมือง เศรษฐกิจและสังคม

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการปัญหาน้ำประปาเพื่อประชาชนไปปฏิบัติของเทศบาลเมืองหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.44$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ คุณลักษณะของหน่วยงาน ($\bar{X} = 3.60$) อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ภาวะผู้นำของหน่วยงาน ($\bar{X} = 3.47$) อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ การสื่อสาร ($\bar{X} = 3.34$) อยู่ในระดับปานกลาง

อภิปรายผล

ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 4.32 และความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อประสิทธิผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีความแตกต่างกันเมื่อจำแนกด้วยลักษณะประชากร ด้าน ระดับการศึกษา ขณะที่ ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีความสัมพันธ์เชิงบวก กับประสิทธิผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติมีนัยสำคัญทางสถิติทางสถิติสอดคล้องกับงานของนิตยา คงคุ้ม และ อจิรภัส เพียรขุนทด (2562) ศึกษาเรื่อง การป้องกันและปราบปรามแรงงานต่างด้าวลักลอบเข้าเมืองในจังหวัดขอนแก่น: มุมมองของเจ้าหน้าที่ ผลการวิจัยพบว่า (1) หน่วยงานของรัฐในจังหวัดขอนแก่นที่รับผิดชอบในการป้องกันและปราบปรามการลักลอบเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมายมีกระบวนการทำงานบูรณาการร่วมกัน ใช้มาตรการหลากหลายในการป้องกันและปราบปรามแรงงานต่างด้าวที่ลักลอบเข้าเมืองผิดกฎหมาย โดยมาตรการป้องกันแรงงานต่างด้าวลักลอบเข้าเมืองในจังหวัดขอนแก่น ได้แก่ การออกตรวจ การให้ความรู้แก่นายจ้าง มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการจ้างแรงงาน และมาตรการปราบปรามแรงงานต่างด้าวลักลอบเข้าเมืองในจังหวัดขอนแก่น ได้แก่ การสืบสวนจับกุม และดำเนินคดีรวมทั้งการส่งตัวแรงงานกลับประเทศต้นทาง (2) อุปสรรคที่เกิดขึ้นในการป้องกันและปราบปรามการลักลอบเข้าเมือง คือ (1) สภาพภูมิประเทศที่เอื้ออำนวยต่อการลักลอบเข้ามา เพราะเป็นพรมแดนธรรมชาติทำให้ยากต่อการควบคุมและดูแล (2) ความมั่งคั่งและเห็นแก่ตัวของผู้ประกอบการ ที่ยังเลือกใช้แรงงานต่างด้าวผิดกฎหมาย โดยมองว่าเป็นการลดต้นทุนกิจการของตนเอง (3) การขาดความรู้ความเข้าใจของทั้งฝ่ายผู้ประกอบการและตัวแรงงานต่างด้าวเองในกระบวนการหรือขั้นตอนในการขึ้นทะเบียนเป็นแรงงานต่างด้าวถูกกฎหมาย (4) งบประมาณที่ไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติหน้าที่ (5) การลักลอบกลับเข้ามาอีกของแรงงานต่างด้าวผิดกฎหมายที่เคยถูกจับกุม ดำเนินคดี และถูกผลักดันกลับประเทศ (6) การขาดความร่วมมือจากประเทศต้นทางในการคัดกรองคนออกนอกประเทศของตนเอง และสอดคล้องกับชาติรี ตักดีบัณฑิตวงศ์ และสมคิด ดวงจักร (2561 หน้า 1,251) ศึกษาเรื่อง การป้องกันและแก้ไขปัญหาแรงงาน สัญชาติพม่าหลบหนีเข้าเมืองในจังหวัดราชบุรี ผลการวิจัย พบว่า (1) ระดับการนำนโยบายแรงงานต่างด้าวปฏิบัติในภาพรวม และรายด้าน อยู่ในระดับมาก เรียง

ตามลำดับดังนี้ ด้านการคุ้มครองแรงงานต่างด้าว ด้านการเพิ่มโทษแรงงานต่างด้าวให้สูงขึ้น และด้านการเพิ่มโทษให้ผิดอัตราสูงขึ้นสำหรับนายจ้าง (2) การป้องกันและแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าวสัญชาติพม่าหลบหนีเข้าเมือง ในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้ ด้านการผลักดันและส่งกลับแรงงานต่างด้าว ด้านการสกัดกั้นแรงงานต่างด้าว ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าว และด้านการปราบปรามจับกุม ดำเนินคดีแรงงานต่างด้าวลักลอบเข้าเมือง (3) การคุ้มครองแรงงานต่างด้าวและการเพิ่มโทษให้สูงขึ้น สำหรับแรงงานต่างด้าวส่งผลต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าวสัญชาติพม่าหลบหนีเข้าเมืองอย่าง มีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีอิทธิพลทางบวกเรียงตามลำดับดังนี้ การคุ้มครองแรงงานต่างด้าว การเพิ่มโทษให้สูงขึ้นสำหรับแรงงานต่างด้าว (4) แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าวสัญชาติพม่าหลบหนีเข้าเมืองในจังหวัดราชบุรีประกอบไปด้วยการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง การมีระบบฐานข้อมูล ที่ทั่วถึง และการร่วมมือทุกฝ่ายเพื่อแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าวผิดกฎหมายและงานของกานต์มณี ไวยครุฑ (2561) ศึกษาเรื่อง กลยุทธ์การป้องกันในการแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าวชาวกัมพูชาเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย ด้าน จังหวัดสระแก้ว ผลการวิจัยพบว่า (1) สภาพปัญหาในการป้องกันแรงงานต่างด้าว ชาวกัมพูชาเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย ด้านจังหวัดสระแก้ว ด้านเศรษฐกิจ อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านอัตราค่าจ้างแรงงานในประเทศ ด้านอัตราค่าจ้างแรงงานในประเทศไทยที่สูงกว่าประเทศกัมพูชาส่งผล ต่อการลักลอบเข้าเมืองของแรงงานชาวกัมพูชา ด้านความสะดวกสบายในประเทศไทยส่งผลต่อ การลักลอบเข้า เมืองของแรงงานชาวกัมพูชา ด้านการปฏิบัติการ ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านหน่วยงานมีการตั้งจุดสกัดตามจุดต่างๆ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าวเข้า เมืองโดยผิดกฎหมาย (2) กลยุทธ์การป้องกันในการแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าวชาวกัมพูชา เข้าเมืองผิดกฎหมาย ด้านจังหวัดสระแก้ว ผลการวิจัยสามารถสร้างกลยุทธ์ได้ดังนี้ กลยุทธ์เชิงรุก ได้แก่ (1) พัฒนาระบบฐานข้อมูล บัตรควบคุมพิเศษทั้งขาเข้าและขาออก (2) พัฒนาการเชื่อมโยงระบบฐานข้อมูลระหว่างหน่วยงาน (3) การเฝ้าระวังแนวชายแดนระหว่างประเทศร่วมกัน (4) การให้รางวัลนำจับทั้งหน่วยงานภายในประเทศและต่างประเทศที่ สามารถจับกุมได้ (5) ความร่วมมือระหว่างประเทศจัด One Stop Service พิสูจน์สัญชาติกลยุทธ์เชิงป้องกัน ได้แก่ (1) มวลชนสัมพันธ์สร้างสายข่าว (2) สร้างองค์ความรู้ให้กับผู้ประกอบการเพื่อเกิดความตระหนักการใช้แรงงาน ต่างด้าว (3) สร้างสื่อในช่องทางการสื่อสารทุกชนิดเพิ่มความตระหนักเรื่องการใช้แรงงานต่างด้าว (4) พัฒนา ระบบฐานข้อมูลระหว่างประเทศ (5) ความร่วมมือระหว่างประเทศ ลดค่าธรรมเนียมในการทำหนังสือเดินทาง (6) ปรับปรุงกฎหมายเพิ่มอัตราโทษสำหรับผู้นำพา กลยุทธ์เชิงแก้ไข ได้แก่ (1) พัฒนาเจ้าหน้าที่ให้มีความรู้ด้าน กฎหมาย (2) พัฒนาคู่มือการปฏิบัติงาน (3) สร้างชุดองค์ความรู้ด้านการป้องกันแรงงานเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย Case study (4) ส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมในการปฏิบัติงานให้กับเจ้าหน้าที่ (5) นำระบบ One Stop Service มาใช้ ในการลดขั้นตอนการนำแรงงานเข้าสู่ระบบกลยุทธ์เชิงรับ ได้แก่ (1) มวลชนสัมพันธ์สร้างรั้วด้วยชุมชน (2) ปรับปรุงกฎหมายเพิ่มอัตราโทษสำหรับผู้นำพา (3) แนวทางการนำกลยุทธ์ไปใช้ในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาแรงงาน ต่างด้าวชาวกัมพูชาเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย ด้านจังหวัดสระแก้ว ในการประเมินกล ยุทธ์ ด้านแนวทางการป้องกัน คือ ปรับปรุงกฎหมายเพิ่มอัตราโทษสำหรับผู้นำพา

ด้านประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานของ นัทธี จิตสว่าง “มาตรการทางเลือกในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดเพื่อแก้ปัญหาหนักโทษล้นคอก,” การแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมนิสัยของผู้ต้องขังไม่สามารถทำได้ อย่างมีประสิทธิภาพ การแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมนิสัยของผู้ต้องขังเป็นวัตถุประสงค์ของการลงโทษประการหนึ่งที่มุ่งแก้ไขฟื้นฟู ให้ผู้ต้องขังกลับตัวเป็นคนดี ได้รับการยอมรับและอยู่ร่วมกันกับคนในสังคมได้อย่างปกติสุขเมื่อพ้นโทษแล้ว กรมราชทัณฑ์ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดได้จัดให้มีการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมนิสัยของผู้ต้องขังและพัฒนาทักษะอาชีพแก่ผู้ต้องขัง เพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้ต้องขังในการกลับเข้าสู่ สังคมเมื่อพ้นโทษแล้ว แต่จากจำนวนผู้ต้องขังที่อยู่ในเรือนจำที่อยู่กันอย่างแออัด ทำให้การจัดโปรแกรม การแก้ไขพัฒนาพฤติกรรมนิสัยของผู้ต้องขังทำได้ด้วยความยากลำบากเนื่องจากมีสถานที่จำกัด และเจ้าหน้าที่เรือนจำใช้เวลาหมดไปกับการดูแลกิจวัตรประจำวันของผู้ต้องขัง เป็นอุปสรรคอย่างยิ่งต่อการอบรมแก้ไขฟื้นฟูและศรัณยา สีมา (2563) ผู้ต้องขังล้นเรือนจำโทษจำคุกเป็นโทษทางอาญาที่ถูกนำมาใช้ ในการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม มีวัตถุประสงค์ในการลงโทษเพื่อเป็นการชดเชย ทดแทนความเสียหายที่ผู้เสียหายได้รับจากการ กระทำความผิดอาญา ช่มชู้ยับยั้งไม่ให้ผู้อื่นกระทำ ความผิดในลักษณะเดียวกันขึ้นอีกในสังคม และ แก้ไขฟื้นฟูให้ผู้กระทำผิดกลับตัวเป็นคนดี ไม่กระทำความผิดซ้ำอีกเมื่อพ้นโทษออกจากเรือนจำ ประเทศไทยมีจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำมาก เป็นอันดับ 6 ของโลก อันดับ 3 ของเอเชีย และ อันดับ 1 ของอาเซียน มีปริมาณผู้ต้องขังเกินความจุ ที่เรือนจำแต่ละแห่งรองรับได้ เกิดปัญหาผู้ต้องขังล้นเรือนจำส่งผลกระทบต่อการจัดสวัสดิการ และการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมนิสัยของผู้ต้องขัง ปัญหา ผู้ต้องขังล้นเรือนจำมีสาเหตุมาจากการใช้กฎหมาย อาญามากเกินความจำเป็น การใช้มาตรการทาง อาญาและการบังคับใช้โทษจำคุกกับผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และการถูกควบคุมตัว ในระหว่างพิจารณาคดี ผู้ต้องขังล้นเรือนจำจึงเป็นปัญหาสำคัญที่ต้อง ได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน ซึ่งแนวทางแก้ไข ปัญหาสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การปรับปรุงการใช้กฎหมายอาญาให้เหมาะสม การใช้มาตรการทางเลือกแทนการจำคุกการใช้กลไกอิเล็กทรอนิกส์ในการควบคุมผู้ต้องขัง และการใช้ มาตรการลดทอนความเป็นอาชญากรรมในคดียาเสพติด เป็นต้นและวรชาติเกลี้ยงแก้ว, “การควบคุมผู้กระทำผิดในชั้นปล่อยชั่วคราวด้วยอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์” การควบคุมตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยในระหว่างพิจารณาคดีอาญา ผู้ต้องขังที่ถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำและทัณฑสถาน นอกจากจะเป็นนักโทษเด็ดขาดซึ่งเป็นบุคคลที่ถูกคุมขังไว้ตามหมายจำคุกภายหลังคำพิพากษาถึงที่สุด และบุคคลซึ่งถูกคุมขังไว้ตามคำสั่งที่ชอด้วยกฎหมาย ให้ลงโทษด้วยแล้ว ยังมีผู้ต้องขังที่ถูกควบคุมตัวในระหว่างการพิจารณาคดีอาญารวมอยู่ด้วย ซึ่งผู้ต้องขัง ระหว่างการพิจารณาคดีอาญานี้แบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่ม คือ (1) ผู้ต้องขังระหว่างการสอบสวนของตำรวจและ พนักงานอัยการ (2) ผู้ต้องขังระหว่างการไต่สวน และการพิจารณาคดีของศาลชั้นต้น และ (3) ผู้ต้องขังระหว่าง การอุทธรณ์หรือฎีกาคำพิพากษาของศาล แม้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาจะกำหนดให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยสามารถยื่นคำร้อง ขอลปล่อยชั่วคราว (ประกันตัว) ต่อพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ และศาลได้ตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมาย กำหนดไว้ และให้พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ และศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการปล่อยชั่วคราวได้ 3 ลักษณะ คือ

(1) การปล่อยชั่วคราวโดยไม่มีประกัน (2) การปล่อยชั่วคราวโดยมีประกัน และ (3) การปล่อยชั่วคราวโดยมีประกันและหลักประกันก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ และศาล มักจะอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวโดยมีประกันและหลักประกัน เนื่องจากเห็นว่าการอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวโดย มีประกันและหลักประกันนั้น โอกาสที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะหลบหนีไม่มาพบตามที่พนักงานสอบสวนพนักงานอัยการ หรือศาลนัดไว้มีน้อยกว่าการปล่อยชั่วคราวโดยไม่มีหลักประกัน เพราะหากผู้ต้องหาหรือ จำเลยไม่มาตามที่นัดไว้ จะต้องถูกยึดทรัพย์สินที่นำมาวางเป็นประกัน อีกทั้งการกำหนดราคาหลักทรัพย์ที่นำมาวางเป็นประกันในแต่ละฐานความผิดค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ต้องหาหรือจำเลย ทำให้ ผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่สามารถหาประกันหรือหลักประกันมาขอปล่อยชั่วคราวได้ 10 จึงต้องถูกควบคุมตัวไว้ใน เรือนจำทั้งที่คดียังอยู่ในระหว่างการพิจารณาและยังไม่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยกระทำความผิด จริงตามที่ ถูกกล่าวหา เป็นสาเหตุหนึ่งของปัญหาผู้ต้องขังล้นเรือนจำ และยังกระทบกับสิทธิและเสรีภาพของ ประชาชน อีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ควร ส่งเสริมขวัญและกำลังใจ ให้กับผู้ปฏิบัติงาน
2. ควรมีการกำหนดนโยบาย เช่น ส่งเสริมการให้แรงงานต่างด้าวผิดกฎหมายขึ้นทะเบียนแรงงานต่างด้าวอย่างถูกต้อง ใช้มาตรการทางกฎหมายในการเพิ่มบทลงโทษแก่นายจ้าง และการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การทำข้อตกลงระหว่างประเทศเพื่อนบ้าน (MOU) เพื่อใช้ในการพิสูจน์สัญชาติและนำแรงงานต่างด้าวเข้ามาทำงานในประเทศ

3. ควรประชาสัมพันธ์วัตถุประสงค์ของนโยบายการนำไปการปฏิบัติ

4. ควร ปรับด้านโครงสร้างองค์กร ด้านคุณลักษณะ สมรรถนะของหน่วยงานให้เหมาะสม

5. ควร แก้ไขปัญหาด้านทรัพยากรขององค์กร

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. วิจัยความเหมาะสมของหน่วยงานรับผิดชอบในลักษณะ ความเหมาะสมและเอกภาพในการปฏิบัติ

2. วิจัยการสนับสนุนจากภาคประชาชน และภาคเอกชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม

เอกสารอ้างอิง

วาสนา คงสกุลทรัพย์. (พฤษภาคม-สิงหาคม 2017). การพัฒนาเพื่อเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานของเทศบาลนครนครปฐม The Development for Organization Effectiveness of Nakhonpathom Municipality. วารสารวิทยาลัยนครราชสีมา, 11(2), 142-152.

- พลีลา พรภุณา และกฤษฎวรรณ โสวัชรินทร์. (2020). การนำนโยบายประเทศไทย 4.0 ไปปฏิบัติ ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดขอนแก่น. *วารสารพุทธศึกษาและวิจัย JBER*, 6(1), 271–283.
- ฐิติพร ดอนโคตรจันทร์ และกฤษฎวรรณ โสวัชรินทร์. (2019). การนำนโยบายประเทศไทย 4.0 ไปปฏิบัติ โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในจังหวัดอุดรธานี สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ สาขามนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ และศิลปะ*, 12(5), 304–321.
- วรชาติ เกลี้ยงแก้ว. (2558) การควบคุมผู้กระทำความผิดในชั้นปล่อยชั่วคราวด้วยอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์. *วารสารมหาวิทยาลัยฟาโตนี*, 2(62), 108–109.
- นัทธี จิตสว่าง. (2558). *มาตรการทางเลือกในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดเพื่อแก้ปัญหาหนักโทษล้นคอก*. ค้นเมื่อ 28 มกราคม 2563, จาก <http://www.nathee-chitsawang.com/%>
- ปิยะพร ตันณีกุล. (กรกฎาคม–ธันวาคม 2559). แนวทางพัฒนาการนำระบบการควบคุมตัวอิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำความผิดในประเทศไทย. *วารสารสังคมสงเคราะห์ศาสตร์*, 24,(2), 121–149.
- สุนนทิพย์จิตสว่าง และฐิติยา เพชรมณี. (2550). *รายงานวิจัยเรื่อง โครงการติดตามประเมินผลการนำระบบการควบคุมด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำความผิด*. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท
- ศรัณยา สี่มา. (2558). *กำไรอิเล็กทรอนิกส์: อุปกรณ์ควบคุมผู้กระทำความผิด*. ค้นเมื่อ 15 เมษายน 2563, จาก <https://library2.parliament.go.th/ebook/content-issue/2559/hi2559-006.pdf,.>